

ငါးနှစ်ရသီပမာပြည် ဦးနု

စာရေးသူ၏ နိဒါန်း

ဂျပန်တွေ ဗမာပြည်တွင် ရှိစဉ်က ဖြစ်ပျက်သွားသော အဖြစ်အပျက်များ သည် တစ်ပုံကြီးရှိသည်။ ယခု ကျွန်တော်ရေးသားသမျှသော အဖြစ်အပျက်များမှာ ထိုတစ်ပုံကြီး၏ အစိတ်အပိုင်းကလေး တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်သည်။ ။

ယခု ကျွန်တော် ရေးသမျှသည် တစ်ဆင့်ကြားသည့် အချက်များကို နည်းနိုင်သလောက်နည်းပြီး ကိုယ်တိုင်သိ၊ ကိုယ်တိုင်မြင်၊ ကိုယ်တိုင်ကြားတို့ ကိုသာ ဖော်ပြထားခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် ပင် အခန်းတိုင်း၌ လိုလိုပင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မရှိဘဲ တစ်ဖက်သတ်သော်လည်းကောင်း ဖြစ်နေတတ်သည်။ ။ ဟာတာတာ ဟင်းတင်းတင်းသော်လည်းကောင်း ဖြစ်နေတတ်သည်။ ။ ဥပမာ- လွတ်လပ်ပြီ၊ လွတ်လပ်ပြီအခန်း၊ တော်လှန်ရေးအခန်း၊ ကရင်-ဗမာ ချစ်ကြည်ရေးအခန်း အစရှိသော အခန်းများ တွင် ကျွန်တော် သိသမျှကလေးထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုပြီးသိကြသူများ၊ ကိုယ်တိုင် လက်တွေ့လုပ်ခဲ့ကြသူများ သည် အများ အပြားပင် ရှိကြသည်။ ။

‘လွတ်လပ်ပြီ - လွတ်လပ်ပြီ’ အခန်း၌ သခင်မြ၊ သခင်သန်းထွန်း၊ ကိုကျော်ငြိမ်း အစရှိသည် တို့ က လည်းကောင်း၊ ‘တော်လှန်ရေး’ အခန်း၌ ဗိုလ် (ယခု-ဦး)အောင်ဆန်း၊ ဗိုလ်လက်ျာ၊ ဗိုလ်နေဝင်း၊ သခင်သန်းထွန်း၊ သခင်ဗဟိန်း၊ ကိုသိန်းဖေ၊ ကိုကျော်ငြိမ်း အစရှိသည် တို့ က လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော့်ထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုပြီးသိကြသေးသည်။ ။ မူလရ

ည်ရွယ်ချက် အတိုင်းဆိုလျှင် ယခုစာအုပ်တွင် ထိုခေါင်းဆောင်များ ၏ လက်ရာများကိုပါ တစ်ပါတည်း ပုံနှိပ်ရန် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုခေါင်းဆောင်များ သည် ယခုအခါတွင် အချိန်မရလောက်အောင် နိုင်ငံရေး ရာကိစ္စများ နှင့် အလုပ်ရှုပ် နေရသည့် ပြင် စက္ကူများ ၊ အလုပ်သမားများ ကလည်း အလွန်ရှားပါးလျက် ရှိသဖြင့် ဤစာအုပ်ကို ယခု မြင်သမျှနှင့် ပင် ပုံနှိပ်လိုက်ရပါသည်။ ။

ဤသို့ပုံနှိပ်ရခြင်းကို မကျေနပ်သေးပါ။ ဂျပန်ခေတ်က အဖြစ်အပျက် အမှန်တို့ ကို အဘက်ဘက်မှ တွေ့မြင်ရသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးငယ်တို့ ၏ လက်ရာများကိုလည်း ရနိုင်သလောက်၊ ဖြစ်နိုင်သလောက် ရေးသားပုံနှိပ်သင့်ပေသည်။ ။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် တစ်နေ့သောအခါ နောင်လာ နောင်သားတို့ အတွက် ဗမာ့သမိုင်းကို ရေးသားမည်ဆိုလျှင် ဤကဲ့သို့ စာအုပ်စာတမ်းများ သည် ဗမာ့သမိုင်းအတွက် မှီငြမ်းများ အဖြစ်ဖြင့် အသုံးပြုနိုင်စရာ အကြောင်းရှိသောကြောင့် ပင်တည်း။

ဤနိဒါန်းကို မပြီးဆုံးမီ အနည်းငယ် ပြောကြားချင်ပါသေးသည်။ ။ တစ်ခါတုန်းက နိုင်ငံခြားသား အရာရှိကြီးတစ်ဦးနှင့် သူ့တပည့်တစ်ယောက် တောထဲတွင် အမဲတစ်ကောင်ကို ပစ်လိုက်ရာ သူတို့ ရှေ့နားတွင် အမဲသည် ထိုးလဲသွားသည် ကို မြင်သဖြင့် အရာရှိကြီးက ဝမ်းသာအားရနှင့် ...

"ဒါ ... နာဘစ်ဒါ ... နာဘစ်ဒါ"

ဟု ပြောပြီး အနီးသို့ သွားကြည့်သောအခါ အမဲမဟုတ်ဘဲ လူတစ်ယောက်လဲနေသည် ကို တွေ့ရရာ...

"ဒါ... နာဘစ်ဒါ မှုတ်ဘူး"

ဟု ပြောသည် ဆိုသော ဦးဘချို၏ ပုံကလေးကို ယခု စာရေးနေစဉ်

ပြေး၍ သတိရမိသည်။ ။

တော်လှန်ရေးလုပ်ငန်းသည် ယခုလို ခေတ်စားနေသည့် အခါမျိုးတွင် ကျွန်တော်လည်း ‘ဒါ - နာပစ်ဒါ’ ဟူ၍ ဝင်ပြီးပြောချင်မည်မှာ ပုထုဇဉ်တို့ ၏ သဘာဝပင်ဖြစ်သည်။ သို့အတွက်ကြောင့် ဤစာအုပ်ကို ရေးစဉ်တွင် ကျွန်တော်သိရသလောက် အတိအကျဖြစ်နိုင်သမျှ ဖြစ်စေရန် ‘ဒါ နာဘစ်ဒါ’ဟု ပြောချင်သည့် ဆန္ဒများကို အထူးတလည် ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်၍ ရေးသားခဲ့ပါသည်။ ။ သို့ပင်ဖြစ်ပါသော်လည်း ဤဆန္ဒမျိုး ဟိုနေရာ သည် နေရာတွင် ပေါ်လွင် ထင်ရှားနေပါလျှင် အမှန်သဘော ချို့ယွင်း တိမ်မြုပ်မသွားစေလိုသော စေတနာနှင့် သာလျှင် ရေးသားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် စာဖတ်သူများက ၎င်းတို့ ကို လျစ်လျူရှုထားလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်လျက် ရှိပါကြောင်း။

သခင်နု
၁၃၀၇ - ခု၊ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော် ၅ ရက်။

အခန်း - ၁

ဗမာ နှင့် ဂျပန်

ဂျပန်ကို အားကိုးခဲ့ကြခြင်း

ဂျပန်သည် ပြောမယုံ ကြံဖူးမှ သိရမည့် လူစားမျိုးဖြစ်ကြသည်။ ဗမာနိုင်ငံရေးတွင် လူတွင် ကျယ်လုပ်နေကြသည့် များစွာသော လူကြီးလူငယ် တို့သည် ဂျပန်အကြောင်းကို ရေးထားသော စာအုပ်ပေါင်း မြောက်မြားစွာကို ဖတ်ခဲ့ကြဖူးသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ဂျပန်နိုင်ငံတွင် လက်တစ်ဆုပ်မျှလောက် ရှိသော ဂျပန်ထိပ်သီးတစ်စုတို့က ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရက်ရက်စက်စက် လူညွန့် ခူးစားလျက် ရှိကြသောကြောင့် သန်းပေါင်းများစွာသော ဂျပန်တို့ ပင်လျှင် မလွတ်လပ်ကြရုံမက လူတန်းစေ့အောင်ပင် မနေနိုင်ကြရပုံ၊ တရုတ်ပြည်ကြီးတွင် ဂျပန်တို့က လူတွေသတ်၊ ပစ္စည်းတွေလု၊ တရုတ်မတွေကို မုဒိမ်းကျင့် အစရှိသည်ဖြင့် ဂျပန်တို့၏ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ပုံ ... တန်နကား အမှူးရှိသော ဂျပန်ခေါင်းဆောင်တစ်စုတို့၏ တစ်ကမ္ဘာလုံးကို လွှမ်းမိုးချုပ်ချယ်ရန် အကြံပက်စက်ပုံ အစရှိသည်တို့သည် အထက်ပါ ဗမာလူကြီးလူငယ် လူတွင် ကျယ်တို့ အဖို့ မဖတ်ချင်အဆုံး၊ မကြားချင်အဆုံး၊ မသိချင်အဆုံး ဖြစ်နေသော အကြောင်းအရာများ ပင် ဖြစ်ကြလေသည်။

သို့ပင်ဖြစ်လင့်ကစား ဂျပန်နှင့် ကိုယ်တိုင် မကြုံတွေ့ဖူးမီက ဗမာနိုင်

ငံတွင် ဒီးဒုတ်ဦးဘချို၊ သခင်စိုး၊ သခင်သန်းထွန်း အစရှိသော အလွန်နည်းပါးလှသည့် ခေါင်းဆောင်တစ်စုမှ တစ်ပါး အခြား လူတွင် ကျယ်များမှာ အထက်ပါ အကြောင်းအရာများကို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် စွဲစွဲလမ်းလမ်း ယုံကြည် ကြခြင်း မရှိခဲ့ကြပေ။

ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ရခြင်းအတွက် အကြောင်းရင်းများ များစွာ ရှိကြပေလိမ့်မည်။ ၎င်းတို့ အနက် အထင်ရှားဆုံး အကြောင်းကြီးများကား အောက်ပါ အတိုင်း ဖြစ်လေသည် ။

အရှေ့သို့ နယ်ချဲ့လာကြခြင်း

ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၄၉၇ ခုနှစ်တွင် ဘာစကိုး ဒဂမ ခေါ် ပေါ်တူဂီ လူမျိုးတစ်ဦးသည် ဥရောပတိုက်မှ အိန္ဒိယတိုင်းသို့ လာသည့် ရေကြောင်းလမ်းမကြီးကို တွေ့ရှိသောအချိန်အခါမှ စ၍ အနောက်နိုင်ငံသားတို့ သည် အရှေ့နိုင်ငံများ သို့ တစ်စတစ်စနှင့် ရောက်လာကြလေသည် ။ ၎င်းတို့ လာစက အရှေ့နိုင်ငံများ နှင့် ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားရန်ပင် ဖြစ်သော်လည်း အရှေ့နိုင်ငံသူ၊ နိုင်ငံသားတို့ သည် ဝါးအစည်းပြေသကဲ့သို့ မညီမညွတ် ဖြစ်နေသည် ကို အကောက်ကြံ၍ နယ်ပယ်များကို တစ်စတစ်စ သိမ်းပိုက်ကြလေသည် ။ ၎င်းပြင်လည်း ထိုအနောက်နိုင်ငံသားများ တွင် လောကဓာတ်ပညာများ ထွန်းကားစ ပြုလျက်ရှိသဖြင့် ထိုပညာရပ်တို့ ၏ အကူအညီကြောင့် နယ်ချဲ့လုပ်ငန်းများမှာ ပိုမို လွယ်ကူကြလေသည် ။

ထိုအခါက အရှေ့နိုင်ငံသားတို့ သည် အနောက်နိုင်ငံသားတို့ နှင့် အတွေ့အကြုံ နည်းပါးလျက် ရှိကြသေးသဖြင့် ထိုအနောက်နိုင်ငံသားတို့ ၏ လောကဓာတ်ပညာ၊ သူတို့ ၏ စည်းလုံးခြင်းနှင့် တကွ လုပ်ရည်ကိုင်

ရည်တို့ ကို အထင်ကြီးကာ သူတို့ ကို မိုးကျရွှေကိုယ်များ နီးနီးပင် မှတ်
ယူခဲ့ကြလေသည်။ ။

အနောက်ကို ဘာကြောင့် အထင်သေးခဲ့သနည်း

သို့ရာတွင် ...

(က) ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၉၀၅ ခုနှစ်တွင် အရှေ့တိုင်းသား တစ်ဦးဖြစ်သော ဂျပန်က အနောက်တိုင်းသားတစ်ဦးဖြစ်သော ရုရှားကို စစ်နိုင်လိုက်ခြင်း။

(ခ) စူးအက်တူးမြောင်းကို တူးပြီးသည် မှ စ၍ အရှေ့နှင့် အနောက်မှာ အိမ်ဦးနှင့် ကြမ်းပြင်ကဲ့သို့ အသွားအလာရ ပိုမိုလွယ်ကူလာသဖြင့် အနောက်နိုင်ငံသားတို့ ၏ အကြောင်းကို အရှေ့နိုင်ငံသားများ သည် ပို၍ ရင်းရင်းနှီးနှီး သိရှိလာကြခြင်း။

(ဂ) ၁၉၁၄ ခုနှစ် ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်ပွားစဉ်က အရှေ့နိုင်ငံသားများ ဖြစ်ကြသော စစ်သားတို့ သည် အနောက်နိုင်ငံသားများ နှင့် ပခုံးချင်းယှဉ်ပြိုင်၍ သော်လည်းကောင်း၊ ရင်ဆိုင်၍ သော်လည်းကောင်း တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြရသဖြင့် အနောက်နိုင်ငံသားတို့ ၏ လက်ရုံးရည်၊ နှလုံးရည်တို့ မှာ သူတို့ ၏ လက်ရုံးရည်၊ နှလုံးရည်တို့ ထက် ဘာမျှ ပို၍ မထူးခြားသည် ကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့ရှိခဲ့ရခြင်း။

(ဃ) အရှေ့တိုင်းသားတို့ သည် ကမ္ဘာ့ရာဇဝင်များကို ပိုမိုဆည်းပူး လာကြသဖြင့် ကမ္ဘာကို လွှမ်းမိုးသည် ဆိုသည် မှာ အနောက်နိုင်ငံသား များမှ သာ လွှမ်းမိုးနိုင်သည် ၊ အရှေ့နိုင်ငံသားများ သည် လွှမ်းမိုးခြင်းမပြုနိုင် စသည် ဖြင့် ယူဆရန်မလို။ ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၂၀၀ ကျော်ကျော်က အရှေ့နိုင်ငံသားတစ်ဦး ဖြစ်သော ဂျန်ဂစ်ခန် (Jengis Khan) နှင့် သူ့ရာထူးကို ဆက်ခံသော အော့ဂဒေခန် (Ogdai Khan) တို့ ၏ လက်ထက်တွင် အရှေ့နိုင်ငံသားတို့ သည် တရုတ်နိုင်ငံ၊ အိန္ဒိယနိုင်ငံ၊ ပါ ရှား၊ တာကစ်တန်၊ အာမင်းနီးယားတို့ ကို ဖြတ်ကျော်၍ ရုရှား၊ ပိုလန်၊ ဟန်ဂေရီ အထိ ထိုစဉ်အခါက မည်သည့် အနောက်နိုင်ငံသားများမှ စိတ် ကူးပင် မထည့်ဝံ့သော နယ်ချဲ့လုပ်ငန်းကြီးကို ထမြောက် အောင်မြင်စွာ ဆောင်ရွက်ခဲ့သဖြင့် (၁) စည်းလုံးညီညွတ်ခြင်း၊ (၂) လောကဓာတ်ပ ညာကို ခေတ်မီအောင် တတ်မြောက်ခြင်း၊ (အော့ဂဒေခန်၏ လက်ထက် တွင် ယမ်းကိုစတင်၍ သုံးလျက်ရှိပြီ) (၃) လက်ရုံးရည် နှလုံးရည်ဖြင့် ပြ ည့်စုံခြင်း ဟူသော အင်္ဂါသုံးရပ်နှင့် ညီညွတ်လျှင် မည်သည့် နိုင်ငံမဆို က မ္ဘာထိပ်တန်းသို့ ရောက်ရှိနိုင်သည် ဟူ၍ ယုံကြည်သောစိတ်ဓာတ်များ တစ်စတစ်စ ပြန့်ပွားလာခြင်း။ ။ ဟူသော အကြောင်းကြီး ၄ ချက်ကြောင့် အနောက်နိုင်ငံသားများ အပေါ်တွင် အရှေ့နိုင်ငံသားတို့ ၏ အထင်ကြီး သည့် စိတ်ဓာတ်တို့ သည် တစ်စတစ်စ ကွယ်ပျောက်ကြလေသည် ။

ခေါင်းဆောင်ရှာကြခြင်း

ဤသို့ ကွယ်ပျောက်ရုံနှင့် မပြီးသေး။ အထက်ပါ အချက်ကြီး ၄ ချက် သည် အရှေ့၊ အာရှသားတို့ အား ဇာတိသွေး ဇာတိမာန် များ စွာတက်ကြွစေသည် ။ ထိုဇာတိသွေး ဇာတိမာန်များ ဝင်လာသည့် နေ့မှ

အစပြု၍ အရှေ့နိုင်ငံသားတို့ သည် ဆောက်တည်ရာ မရတော့ချေ။
ထို့ကြောင့် လက်ဝါးကြီးအုပ်နေသော အနောက်နိုင်ငံသားတို့ ၏ လက်
အောက်မှ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ခေါင်းဆောင်ကောင်း တစ်ယောက်ကိုလိုက်၍ ရှာကြသည်။ ။ အနောက်နိုင်ငံများ နှင့် တန်းတူလိုက်နိုင်သည့် နိုင်ငံမှာ လည်း အရှေ့ဘက်တွင် ဂျပန်နိုင်ငံသာရှိသဖြင့် အရှေ့တိုင်းသားတို့ သည် ဂျပန်ကိုပင် ခေါင်းဆောင်အဖြစ်ဖြင့် မိမိတို့ ၏ စိတ်ထဲတွင် စွဲလမ်းယုံကြည် ထားခဲ့ကြလေသည်။ ။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် ‘ကိုယ်တည်တဲ့ ဘုရား - လင်းတ နား နား’ ဆိုသည့် စကားပုံအတိုင်း ‘ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော တို့ ခေါင်းဆောင်ကြီးဟာ ဒီလိုလုပ်နေတာ သူ့မှာ အကြောင်းရှိလိမ့်မယ်။ နောက်ပြီးတော့လည်း ဒါတွေဟာ မှန်ချင်မှ မှန်မယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အချိန်ရောက်တဲ့ တစ်နေ့ကျရင် တို့ ခေါင်းဆောင်ကြီးဟာ တို့ အာရှတိုက်သားတစ်တွေကို အနောက်နိုင်ငံသားတွေရဲ့ လက်အောက်က လွတ်အောင် လုပ်ပေးလိမ့်မယ်’ ဟူသော ယုံကြည်ချက်တို့ ဖြင့် ဂျပန် ဆန့်ကျင်ရေးဝါဒ ဟူသရွေ့တို့ ကို များစွာသော အရှေ့အာရှတိုက်သားတို့ သည် ကောင်းစွာ ယုံကြည်ခဲ့ခြင်း မရှိကြပေ။

ထို့ကြောင့် လည်း ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့ ၏ ညစ်စုတ်ပုံတို့ ကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ဖော်ချခဲ့သော ဒီးဒုတ်ဦးဘချိုအား ‘တရားအားထုတ်သည်’ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သခင်စိုး၊ သခင်သန်းထွန်းတို့ အား ‘စာတွေ့သမားတွေ’ ဟူ၍ လည်းကောင်း များစွာသော ဗမာများက ပြက်ချော်ချော်သရော်ခဲ့ကြဖူးလေ သည်။ ။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်၏ ညစ်စုတ်ပုံများကို ကမ္ဘာပေါ်တွင် အများဆုံး ဖြန့်ဖြူးသော သူများမှာ လည်း အနောက်တိုင်းသားများ ဖြစ်ကြသဖြင့် ၎င်း

င်းတို့ ကိုလည်း အရှေ့နိုင်ငံများကို လက်မလွှတ်ချင်သော အနောက်နိုင်ငံ
ငံ ဓနရှင်ကြီးများ ၏ အလိုကိုလိုက်၍ ဝါဒဖြန့်နေရသော ကြေးတန်းစား
ဝါဒဖြန့်သမားများ ဖြစ်ကြသည် ဟူ၍ များစွာသော အရှေ့အာရှတိုက်
သားတို့ က ယူဆခဲ့ကြဖူး လေသည် ။
